

Hồi 26

Phá Giải Bức Tranh Tím Bí Kíp

Ráng Sức Cứng Cung Được Kỳ Công

Lịch Thắng Nam người mảnh khảnh nên chui vào trước, Kim Thế Di thâm nhủ: “Mình có thể ráng vào được, còn Lịch Phán Quy to lớn dềnh dàng lại rất khó”. Chàng nghĩ chưa dứt thì Lịch Phán Quy đã vươn eo hít sâu một hơi, xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc, rồi lập tức cả thân người y rút nhỏ lại rất nhiều, y cúi người bò vào bên trong. Kim Thế Di thất kinh, chàng đã biết có một loại công phu tên gọi Xúc cốt công, nhưng đây là lần đầu tiên chàng mới thấy, bất đồ thâm nhủ: “Công phu của nhà họ Lịch là do Kiều Bắc Minh truyền lại, lúc ấy Kiều Bắc Minh vẫn chưa chạy ra biển, võ công chưa đến mức đẳng phong tạo cực, Lịch Kháng Thiên cũng không được ông ta truyền lại toàn bộ võ công, nhưng những thứ công phu Lịch Phán Quy học được cũng rất ảo diệu, nếu tìm được bí kíp võ công của ông ta, chắc chắn sẽ có nhiều công phu kỳ diệu, sau khi luyện thành thì thiên hạ ai địch nổi?”

Kim Thế Di vào cuối cùng, chàng rất cẩn thận nhưng vẫn bị trầy da tróc vẩy, Lịch Phán Quy cười nói: “Sớm biết như thế thì ta sẽ dạy trước cho người Xúc cốt công, với căn cơ nội công như người, đảm bảo trong vòng ba ngày đã biết”. Lối vào của hang động này rất nhỏ hẹp, nhưng bên trong thì rất rộng rãi, Lịch Phán Quy đốt một bó tùng, ba người cẩn thận lần dò từng bước, vốn tưởng rằng bên trong có điều gì kỳ lạ, nhưng đi mãi mà chẳng bị trở ngại cho nên rất lấy làm lạ.

Đi một hồi thì chợt thấy phía trước sáng ngời, Lịch Phán Quy kêu lên: “Cung tên đây rồi!” Lịch Thắng Nam kêu ồ một tiếng: “Cây cung này dùng để làm gì? Thế Di ca, huynh có bao giờ thấy cung tên lớn như thế không?”

Kim Thế Di bước tới gần, chỉ thấy trên vách đá có mọc một cây măng đá, trên cây măng đá có treo một cây cung lớn. Lịch Phán Quy cầm cây đuốc, nói: “Thế Di, người hãy lấy xuống xem thử”.

Kim Thế Di đỡ lấy cây cung, chàng bất đồ cả kinh, chàng vốn nghĩ cây cung rất nặng, nhưng không ngờ nặng đến nỗi chàng đỡ xuống không được, chàng

phải vận hết công lực toàn thân mới lấy được cây cung xuống, chỉ cảm thấy bàn tay mát rượi, kêu lên: “Ồ, hình như làm bằng bạch ngọc”.

Lịch Phán Quy sờ cây cung nói: “Ngọc thì đúng là ngọc, nhưng không phải là ngọc thạch bình thường mà là bảo ngọc dưới đáy biển, trước đây cha ta lặn xuống biển sâu, đã vô tình nhặt được hai viên ngọc như thế này, loại ngọc này nặng hơn ngọc bình thường rất nhiều! Còn dây cung được làm bằng gân thuồng luồng, cũng là vật hiếm có”. Lịch Thắng Nam chép miệng khen: “Cây ngọc cung lớn như thế này đúng là vật hiếm có trên đời”. Kim Thế Di nói: “Ai mà có đủ sức dùng nổi cây cung này?” chàng kéo thử cây cung, chàng dốc hết sức ra cũng chỉ có thể kéo thành một hình bán nguyệt. Lịch Phán Quy cười nói: “Để ta thử xem”. Rồi đưa cây đuốc cho Lịch Thắng Nam, cầm lấy cây cung dùng lực kéo căng ra, Kim Thế Di khen: “Thúc thúc quả là có thần lực trời sinh!” Lịch Phán Quy kéo hai lần thì hơi nhọc sức, y cũng lấy làm lạ trước trọng lượng của cây cung.

Phía dưới cây măng đá treo cung có bày ba mũi tên dài, Lịch Phán Quy đặt cây cung xuống, cầm mũi tên lên xem, hình dạng của mũi tên trông rất kỳ lạ, đầu mũi tên hình chĩa ba, khác hẳn với mũi tên bình thường, mũi tên thứ hai cũng thế, song hình dạng của chĩa ba thì hơi khác. Y ngạc nhiên hỏi: “Năm xưa Kiều tổ sư chế cây cung này không biết để làm gì? Với thần công tuyệt thế như ông ta, dù trên đảo có thú dữ đến đâu cũng chẳng làm gì được ông ta. Ông ta cần gì phải dùng đến cây cung này?”

Lịch Thắng Nam chợt nói: “Mọi người đến đây xem, ở đây còn có một báu vật”. Kim Thế Di nhìn về hướng nàng chỉ, chỉ thấy một vùng ánh sáng lơ lờ, vật đó vốn rất bắt mắt nhưng vì họ chỉ lo kéo cây ngọc cung nên không để ý. Kim Thế Di bước tới nhìn, thì ra đó là một cây kiếm.

Kim Thế Di dồn hết sức vào đôi tay rút cây kiếm lên, cây kiếm vừa bật lên thì chàng không khỏi thất kinh, bởi vì thanh kiếm nhẹ như cánh ve. Chàng dùng lực quá độ, không ngờ kiếm nhẹ như thế, nhất thời không kìm được cho nên lao về phía trước.

Lịch Thắng Nam vội vàng hỏi: “Sao thế?” Kim Thế Di nói: “Không sao, chỉ là thanh kiếm này quá nhẹ!” chàng rút kiếm ra khỏi vỏ, một luồng ánh sáng xanh tỏa ra trong căn thạch thất u ám, chiếu sáng trong vòng ba trượng, lần này thì Lịch Phán Quy cũng không biết thanh kiếm được chế tạo từ vật gì.

Kim Thế Di vung kiếm lia một nhát, hót đứt một cây măng đá, rồi chàng lại đâm vào vách đá, thanh kiếm cắm sâu vào vách đá đến mấy tấc, khi rút ra nhìn

thì mũi kiếm chẳng hề suy suyễn, Kim Thế Di mừng rỡ: “Đúng là bảo kiếm, chỉ e thanh du long kiếm của Đường Kinh Thiên cũng không bén bằng!”

Lịch Thắng Nam cười nói: “Kiếm và gậy của huynh đã mất trong biển khơi, thanh kiếm này rất hợp với huynh”. Kim Thế Di nói: “Đó là vật của nhà muội, huynh làm sao dám dùng?” rồi chàng trao cho Lịch Phán Quy. Lịch Phán Quy trợn mắt, ngạc nhiên nói: “Thế Di, người đã là cháu rể của ta, coi như đã là người nhà họ Lịch, cần gì phải phân biệt như thế? Ta có độc cước đồng nhân gia truyền, không cần thanh kiếm này, người cứ giữ lại mà dùng”. Kim Thế Di thật sự không muốn chịu ơn của nhà họ Lịch nhiều, nhưng Lịch Phán Quy đã nói như thế, e rằng từ chối thì sẽ khiến y nghi ngờ cho nên chỉ đành giữ lại.

Lịch Phán Quy nói: “Chắc là Kiều tổ sư cũng cất bí kíp võ công ở đây, chúng ta đi tìm thử”.

Kim Thế Di thầm nhủ: “Chắc là bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh còn quý hơn hai món bảo vật này gấp trăm lần, thế rồi ai nấy đều chia nhau tìm kiếm, họ hầu như lật cả hang đá lên mà vẫn chẳng thấy thứ gì. Kim Thế Di rút kiếm đâm vào vách đá hai bên đến mười mấy chỗ mà cũng chẳng thấy chỗ nào trống rỗng, Lịch Thắng Nam nói: “Không cần thử nữa, nếu Kiều tổ sư giấu bí kíp võ công ở đây, chắc chắn sẽ không để cho chúng ta tìm bữa mà phí sức”. Lịch Phán Quy nói: “Đúng thế, năm xưa Kiều tổ sư để lại bức tranh, chỉ cho chúng ta vào hang đá này, lấy được hai món bảo vật, nếu ở đây có cất bí kíp võ công thì chắc chắn trong bức tranh còn chỉ dẫn”. Rồi lấy bức tranh ra xem lại tỉ mỉ, ba người chụm đầu vào cả nửa ngày mà vẫn chẳng thấy ký hiệu gì, cũng không biết bức tranh còn có hàm ý gì khác.

Kim Thế Di nói: “Nghe nói năm xưa Kiều Bắc Minh đã từng thể với người hải khách khi lạc đến đây, ai có thể đưa di thể của ông ta về cố thổ, ông ta sẽ nhận người đó làm đệ tử cách thế. Tàng Linh thượng nhân đã đọc được điều này trong nhật ký của người hải khách cho nên mới muốn cùng tôi ra biển. Từ đó có thể thấy, bí kíp võ công có thể được chôn cùng với di thể của ông ta. Theo lý mà đoán, năm xưa ông ta trơ trọi một mình trên hòn đảo, nếu chết trong hang đá này thì chắc không có ai chôn ông ta, vả lại độc xà hay mãnh thú cũng không vào được, tuy đã trải qua hơn hai trăm năm nhưng ít nhất cũng còn xương cốt hoặc di vật của ông ta, thế nhưng hang đá này sạch sẽ, chắc chắn di thể của ông ta không có ở đây.

Lịch Phán Quy rất thất vọng, không ngờ đã chờ mấy mươi năm, vừa có được một chút manh mối thì lại phải mất công tìm di thể của Kiều Bắc Minh, Lịch Thắng

Nam an ủi y: “Tuy không tìm được bí kíp võ công nhưng có được hai món báu vật hiếm có coi như cũng không uổng chuyến đi này”.

Trời đã tối, họ ở trong căn thạch thất một đêm, đến nửa đêm thì nghe văng vẳng tiếng gầm của con kim mao thoa, Lịch Phán Quy đoán rằng chúng đã gặp Mạnh Thần Thông, sáng sớm thì đã quay về nhà.

Trên sườn đồi cách nhà không xa họ phát hiện xác một con cạp, Lịch Thắng Nam cười nói: “Té ra kim mao thoa đi tìm thức ăn, não của con cạp đã bị nó hút sạch sẽ”. Lịch Phán Quy lắc đầu, nói: “Tiếng gầm của con kim mao thoa đêm qua rất kỳ lạ, hình như có chút lo sợ, con cạp này không thể khiến cho nó sợ hãi như thế”. Đi một lát nữa thì phát hiện có một con sư tử, đầu vẫn nguyên vẹn nhưng cổ thì đã bị gãy xem ra đã bị một võ lâm cao thủ vụn cổ, trên đảo không có người, đó đương nhiên là bọn Mạnh Thần Thông đã ra tay.

Lịch Phán Quy tức giận nói: “Mạnh lão tặc thật lớn gan, dám xông đến nơi này!” Lịch Thắng Nam trầm nghĩ: “Lẽ nào y đã phát hiện nơi chúng ta ở, vả lại còn âm thầm theo dõi nên biết chúng ta ra ngoài, nếu không y làm sao dám xuất hiện ở gần đây”. Nàng nói với Kim Thế Di, Kim Thế Di cũng cảm thấy hơi lo. Nhưng giờ đây nghĩ lại tình thế đôi bên đã thay đổi, thực lực của phe mình mạnh hơn bọn chúng nhiều, lại còn thông thuộc địa hình, bởi vậy không cần phải lo.

Ba người trèo lên cây chui xuống địa đạo, đi vào trong thạch động, Lịch Phán Quy kiểm tra kỹ càng, không thấy có dấu người lạ đã từng đến, cười rằng: “Có lẽ bọn chúng ngẫu nhiên đến đây, nếu y dám xông bừa vào, cơ quan trong địa đạo đang chờ y”.

Khi vào thạch thất thì gặp mẹ của Lịch Phán Quy, bà ta đã mù mắt nên tai rất thính, cũng bảo đêm qua chỉ nghe tiếng kim mao thoa đuổi theo thú hoang, không nghe ai đến gần thân cây. Lịch Phán Quy lại gọi đôi kim mao thoa ra, cả hai con đều chẳng bị thương, y đoán rằng Mạnh Thần Thông chỉ đi ngang qua, nhưng gặp kim mao thoa nên bỏ chạy.

Hôm sau họ lại đem bức tranh ra nghiên cứu suốt ngày, vẫn chẳng tìm ra được hàm ý gì. Đến ngày thứ ba thì Lịch Phán Quy dắt kim mao thoa đi tìm Mạnh Thần Thông, Kim Thế Di ở lại trong thạch động luyện Xúc cốt công, Lịch Phán Quy đã truyền khẩu quyết cho chàng, chàng chỉ luyện hai ngày, hôm nay khi Lịch Phán Quy trở về thì chàng đã luyện xong.

Lịch Thắng Nam thấy Lịch Phán Quy có nét mừng rỡ trên mặt thì hỏi: “Có phát hiện được nơi ẩn nấp của bọn Mạnh lão tặc không?” Lịch Phán Quy nói:

“Mạnh lão tặc rất xảo quyệt, không biết y làm cách nào mà cả kim mao thoa cũng không ngửi được mùi của y, nhưng ta lại phát hiện một vật đáng chú ý khác”. Lịch Thắng Nam nói: “Vật gì?” Lịch Phán Quy nói: “Thế Di, người hãy đem bức tranh ra xem thử”.

Lịch Phán Quy chỉ bức tranh nói: “Người khổng lồ trong bức tranh dùng cây cung bắn núi lửa, ta đoán rằng nơi cất bí kíp võ công có liên quan đến phương hướng của mũi tên chỉ. Hôm nay ta lên hòn núi lửa đối diện đỉnh núi mà chúng ta đã tới, có một tảng đá kỳ dị trông rất giống tảng đá mà mũi tên đã chỉ, giờ nhìn kỹ lại quả nhiên trông rất giống”.

Suốt đêm ấy mọi người vui mừng đến nỗi không chợp mắt được. Sáng sớm hôm sau Lịch Thắng Nam tuy vui mừng nhưng cũng hơi lo lắng, Kim Thế Di cười nói: “Ông trời không phụ người có lòng, lần này chắc chắn sẽ tìm được”. Lịch Thắng Nam thở dài: “Muội cũng mong lần này có thể tìm được bí kíp, nhưng chỉ sợ...” Kim Thế Di nói: “Sợ gì?” Lịch Thắng Nam buồn bã nói: “Sợ sau khi lấy được bí kíp, chúng ta sẽ chia tay nhau. Nghĩ đến điều này, muội thật sự không muốn lấy bí kíp nữa!”

Kim Thế Di giật mình, chàng không ngờ tình cảm của Lịch Thắng Nam đối với mình lại sâu sắc đến thế! Nàng coi mình quan trọng hơn cả bí kíp võ công. Kim Thế Di không khỏi cảm động, đồng thời nỗi lo cũng dâng lên trong lòng, chàng thầm nhủ: “Cứ như thế, dù tìm được bí kíp võ công, dù trở về đất liền cũng chưa chắc thoát được”. Thế rồi chỉ đành cười gượng: “Thật là ngốc! Cả nhà muội đã tìm được bí kíp võ công, chờ hơn hai trăm năm, giờ này đã có hy vọng, sao lại không vui?”

Lúc này Lịch Phán Quy đã chuẩn bị xong, may mà y đến thúc giục hai người, Lịch Thắng Nam mới im lặng. Lịch Phán Quy để lại hai con kim mao thoa trong nhà, kiểm tra cơ quan của địa đạo, mẹ của y thì trấn thủ nơi trung tâm của cơ quan, sắp xếp đầu đó xong xuôi y mới yên tâm đi ra.

Hòn núi lửa trên đảo là núi lửa chết, đã ngừng phun lửa từ lâu. Dung nham kết thành nham thạch trên vách núi lửa. Lịch Phán Quy thấy tảng nham thạch hình tam giác có kẽ nứt trông rất giống với hình vẽ trong bản đồ nhưng không thể nào tách ra được, trong bản đồ lại không có ký hiệu gì đặc biệt. Kim Thế Di rút phất thanh kiếm, cười nói: “Để tôi khoét cái lỗ này lớn hơn”. Lịch Thắng Nam vội vàng kêu lên: “Không được! Không được!”

Kim Thế Di nói: “Sao? Muội có cách gì khác ư?” Lịch Thắng Nam nói: “Kẽ nứt này trông giống như một ổ khóa, có thể bên trong có cơ quan, phá hỏng thì

càng khó mở hơn”. Lịch Thắng Nam nghĩ ngợi một lát rồi kêu lên: “Đúng, kẽ đá này rất ăn khớp với mũi tên hình chữ ba, để muội lấy ra xem thử!”

Lịch Phán Quy lấy cung và tên ra, y cắm mũi tên vào thì thấy quả nhiên ăn khớp với lỗ nứt, trông giống như chìa khóa được cắm vào ổ khóa, nhưng y thử vặn hai vòng mà chẳng hề suy chuyển. Lịch Phán Quy rầu rĩ, nói: “E rằng chúng ta đã nghĩ quá xa!”

Kim Thế Di nói: “Đừng làm hỏng kẽ đá này, đến nơi khác xem thử”. Chàng leo lên vách núi lửa, từ trên tảng nham thạch đâm xuống một kiếm, lớp đá này rất dày và rắn chắc, khiến hổ khẩu tóe máu, suýt nữa đã ngã xuống, tuy thanh kiếm chẳng hề hấn gì nhưng cũng chỉ đâm vào được mấy phân. Xem ra dù có thần lực nhưng Lịch Phán Quy cũng không thể nào đâm xuyên vách đá!

Lịch Phán Quy bước ra xa một trăm bước, lắp mũi tên vào cây cung nhắm thẳng rồi kéo dây cung, vù một tiếng, mũi tên bay như sao xẹt cắm thẳng vào kẽ đá, trên vách núi lộ ra hai cánh cửa đá, té ra hai cánh cửa đá này nặng đến vạn cân, cần phải tác động một lực rất lớn mới có thể khởi động cơ quan mở nó ra. Lúc này Lịch Phán Quy thử cắm cây tên vào, y chỉ dùng lực của bàn tay, đương nhiên không đủ khởi động cơ quan.

Trong khoảnh khắc cánh cửa đá mở ra, Lịch Phán Quy và Lịch Thắng Nam đều mừng như điên, Lịch Thắng Nam kêu lên: “Thúc thúc, cửa mở rồi! Hôm nay chắc chắn sẽ lấy được bí kíp võ công, có thể an ủi tổ tiên chúng ta!” Lịch Phán Quy nhớ lại hai đời cha con nhà mình, cha thì chết già nơi hoang đảo, còn mình thì phải ôm cây đợi thỏ mấy mươi năm, xa rời thế gian, đến nay tuổi đã sắp già! Đã có nhiều người nhà họ Lịch hy sinh vì bí kíp này, trong nỗi vui mừng có pha lẫn đau thương, chỉ thấy y ngửa đầu cười ha hả, nước mắt tuôn trào!

Sau cơn vui mừng, Lịch Phán Quy chợt cảm thấy tay chân bủn rủn, hơi thở gấp gáp tim đập mạnh. Té ra y dốc hết sức mình ra bắn mũi tên. Kim Thế Di vác cây cung lớn cho y, thầm nhủ: “May mà gặp Lịch Phán Quy trên đảo này, nếu không có thần lực của y thì chẳng thể nào mở được hai cánh cửa”.

Thế rồi ba người nối đuôi nhau bước vào, bên trong cánh cửa là một lối đi dài, đi đến cuối cùng thì lại có một cánh cửa đá, Lịch Phán Quy kêu lên: “Hổng bét!” y vẫn chưa hồi phục khí lực, làm sao có thể kéo cung?

Lịch Thắng Nam đưa ngọn đuốc sát tới, kêu lên: “Thúc thúc, người đến đây xem, là bút tích của Kiều tổ sư”. Lịch Phán Quy nhìn lại, chỉ thấy trên vách đá có mười mấy hàng chữ ăn sâu vào đến mấy phân, nghĩ bụng chắc là năm xưa Kiều

Bắc Minh dùng Kim cương chỉ lực viết lên vách đá, khi nhìn kỹ lại thì thấy đó là phương pháp luyện khí Đại châu thiên thổ nạp mà y vẫn chưa luyện thành. Theo phương pháp luyện khí này, có thể trong một khoảng thời gian ngắn nhất hồi phục được chân lực. Nhà họ Lịch vốn cũng có phương pháp luyện khí nhưng đáng tiếc không đầy đủ, đó chỉ là công phu bước đầu, mà bí quyết luyện công trên vách đá chính là phần tiếp theo. Lịch Phán Quy đã có căn cơ, cứ luyện một lượt theo phương pháp đã ghi, thế là tinh lực hồi phục, vả lại hình như còn mạnh hơn lúc trước.

Lịch Phán Quy mừng rỡ nói: 'Kiều tổ sư quả thực là người thần, chắc là hơn hai trăm năm trước, ông ta đã đoán chúng ta sẽ vào đây, không thể bắn được mũi tên thứ hai bởi vậy mới truyền cho ta thần công Đại châu thiên thổ nạp'.

Cánh cửa đá này cũng có một khe hở ăn khớp với một mũi tên.

Lịch Phán Quy bảo Lịch Thắng Nam cầm đuốc đứng bên cạnh cửa đá, y đứng xa ra một đoạn, rồi lắp tên vào cung bắn vào cửa đá, có tiếng kêu kèn kẹt vang lên, hai cánh cửa đá quả nhiên đã mở ra.

Trong cánh cửa đá lại có một lối đi dài hun hút, đến cuối đường lại một cánh cửa đá nữa, trên cửa đá có một đoạn thứ hai của phương pháp luyện khí Đại châu thiên thổ nạp, Lịch Phán Quy lại tiếp tục luyện công, sau khi hồi phục khí lực thì bắn tiếp mũi tên cuối cùng, cánh cửa đá này mở ra, chỉ thấy phía trước mắt sáng rực, trong thạch thất có một vật như cái khám thờ, trong khám thờ có một bộ xương ngồi ngay ngắn, trên tay của bộ xương là một quyển sách, trong phòng còn có rất nhiều châu báu, không hỏi cũng biết bộ xương ấy chính là của Kiều Bắc Minh. Ông ta cất báu vật và võ học kỳ thư của mình ở trong căn thạch thất bí mật này!

Đột nhiên vật mà mình ngày đêm mơ tưởng hiện ra trước mắt, Lịch Phán Quy kích động không gì tả nổi, trong khoảnh khắc y đứng sững ra.

Kim Thế Di liếc mắt nhìn, chỉ thấy trên vách đá có mấy hàng chữ viết rằng: "Suốt đời này ta có ba mối hận lớn, một là không thể phân cao thấp tiếp với Trương Đan Phong; hai là không có truyền nhân y bát; ba là không thể trở về cố thổ. Người nào giúp ta làm được ba chuyện này thì có thể lấy di thư và báu vật trong phòng. Kiều Bắc Minh viết khi lâm chung". Kim Thế Di thầm nhủ: "Khi sắp chết mà ông ta vẫn muốn trả thù Trương Đan Phong đại hiệp, ông ta làm sao ngờ rằng hơn hai trăm năm sau chúng ta mới phát hiện được di thư của ông ta, không những xương cốt của Trương đại hiệp đã hóa thành tro bụi, hậu nhân của ông ta cũng chẳng còn tung tích. Lịch Thắng Nam không thể nào hoàn thành được tâm

nguyện này!” chàng nghĩ chưa dứt thì thấy Lịch Phán Quy đã chạy vào phòng, lấy quyển sách ở trên cái xác, Lịch Thắng Nam chột la lên thất thanh: “Thúc thúc, cẩn thận!” trong khoảnh khắc điện chớp lửa xẹt, nàng chưa dứt lời thì chột thấy bộ xương đổ xuống, rồi Lịch Phán Quy cũng kêu thét lên ngã nhào xuống đất. Quyển bí kíp võ công rơi ra từng tờ, Lịch Phán Quy lăn lộn dưới đất, thở phì phò kêu lên: “Đừng đụng vào quyển sách, hãy mau dập đầu tạ tội trước Kiều tổ sư!”

Lịch Thắng Nam nhìn lại, chỉ thấy đó là những tờ giấy trắng chẳng hề có chữ! Trải qua hơn hai trăm năm giấy cũng đã mục. Lịch Thắng Nam rất thất vọng, kêu lên: “Thúc thúc, người sao thế?” Lịch Phán Quy vội vàng kêu lên: “Dập đầu, mau dập đầu!”

Lịch Thắng Nam vội vàng dập đầu ba cái, chưa kịp đứng lên thì cái bàn đá đã xoay một vòng, đằng sau cái khám thờ xuất hiện một hộp ngọc.

Kim Thế Di và Lịch Thắng Nam bước tới nhìn, chỉ thấy trong cái khám thờ có mấy dòng chữ: “Người đã bái ta làm thầy, tức là đệ tử cách thế của ta. quyển sách trên tay ta có độc, đừng chạm vào, sách giấu trong tráp ngọc mới là thật, hãy dùng kiếm của ta mở hộp ngọc. Người có thể tôn sư trọng đạo, ta cũng rất yên lòng, nay ta cho người tất cả di vật. Cách thế sư phụ Kiều Bắc Minh”.

Té ra Kiều Bắc Minh rất giỏi tâm kế, y sợ những kẻ vào đây chỉ với mục đích lấy kỳ thư của mình, không chịu hoàn thành tâm nguyện cho mình cho nên trước khi chết mới sắp xếp như thế. Trong võ lâm coi trọng quan hệ thầy trò, bởi vậy y mới bày cơ quan trước khám thờ, chỉ có dập đầu thì mới có thể khởi động được cơ quan để tráp ngọc hiện ra.

Nếu ai chỉ muốn lấy sách thì người đó sẽ trúng độc mất mạng!

Thật ra y đã ám thị điều này trong di ngôn của mình trên vách đá, trong ba điều đáng tiếc của y, điều thứ hai chính là không có truyền nhân y bát, nếu ai có thể hiểu được điều này, đương nhiên phải dập đầu bái sư trước. Không ngờ Lịch Phán Quy vì phát hiện ra di thư, nhất thời mừng rỡ, vả lại tổ tiên của y là Lịch Kháng Thiên vốn là đệ tử của Kiều Bắc Minh, cả đời nhà y đều coi Kiều Bắc Minh là tổ sư, bởi vậy Lịch Phán Quy cũng không nghĩ đến phải hành lễ bái sư với Kiều Bắc Minh. Đó là vì y tôn kính tổ tiên, tôn kính Kiều Bắc Minh, nào ngờ lại bỏ qua quy củ võ lâm, trái lại đã trúng độc!

Lịch Thắng Nam cầm cái tráp ngọc nhưng lại không mở ra, nàng đến xem Lịch Phán Quy trước, lúc này Lịch Phán Quy đã ngồi xếp bằng ở dưới đất, khói trắng trên đầu bốc lên ngùn ngụt, thời gian khoảng một cây nhang trôi qua, y mới

cười khổ sở nói: “Có lẽ ta chỉ có thể sống ba tháng nữa. May mà cuối cùng lấy được bí kíp võ công của Kiều tổ sư, chết như thế cũng đáng. Sau khi ta chết, các người hãy đưa thi hài của ta và Kiều tổ sư về trung thổ”.

Chất độc mà Kiều Bắc Minh tẩm trên cuốn sách có thể nói là loại độc lợi hại nhất trong thiên hạ, dù người có võ công giỏi đến mức nào chỉ cần chạm vào thì cũng chết ngay! May mà đã trải qua hai trăm năm độc tính bớt nhiều, Lịch Phán Quy lại là người luyện Đồng tử công từ khi mới ra đời, cho nên y có thể ép độc khí xuống huyết thông tuyến ở dưới gót chân, ngưng tụ lại một nơi cho nên tạm thời cũng giữ được mạng.

Lịch Thắng Nam là người biết dùng độc, nàng xem kỹ rồi trầm ngâm nói: “Thúc thúc đừng lo lắng, giờ đây chẳng qua vì người chưa đủ công lực đẩy độc khí từ huyết thông tuyến ra khỏi người, nếu luyện bí kíp võ công này thì công lực chắc chắn tăng lên, nói không chừng có thể luyện được Kim cương bất hoại, lúc đó không cần phải sợ gì nữa!” Lịch Phán Quy nghe thế thì mắt lộ tia hy vọng, thế nhưng y nghĩ lại thì chợt buồn bã lắc đầu: “Người biết một mà không biết hai. Trong sách dù có thần công tuyệt đỉnh chỉ e cũng chẳng ích gì cho ta”.

Số là loại độc được này rất lợi hại, Lịch Phán Quy đã dùng hết công lực cả đời mới đẩy độc khí xuống gần huyết thông tuyến ở gót chân, y đã dốc hết toàn lực chống độc, đương nhiên không thể chia tinh lực để luyện công. Vả lại sau này công lực của y sẽ ngày một giảm, độc khí sẽ dần dần dâng lên, nhiều nhất là ba tháng sẽ đến tim, lúc đó chỉ có nước chờ chết.

Lịch Thắng Nam cúi đầu suy nghĩ, một hồi sau thì mừng rỡ nói: “Thúc thúc, người cũng biết một mà không biết hai”. Lịch Phán Quy nói: “Sao?” Lịch Thắng Nam nói: “Chúng con có thể dùng công lực giúp người trị thương”. Lịch Phán Quy lắc đầu, liếc nhìn Kim Thế Di nhưng lại không nói gì. Lịch Thắng Nam nói: “Công lực của Thế Di hiện nay đương nhiên kém xa người, con càng không thể bì kịp. Nhưng còn có đến ba tháng, trong ba tháng này chúng con sẽ khổ luyện bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh, lẽ nào công lực không tăng?”

Lịch Phán Quy dấy lên tia hy vọng mới, té ra điều y lo lắng là công lực của Kim Thế Di vẫn chưa đủ giúp y trị thương, y đã giao thủ với Kim Thế Di vài lần, đoán rằng chàng cũng chỉ có thể giúp y kéo dài thêm một năm, vả lại Kim Thế Di cũng bị giảm công lực, trên đảo lại có bọn Mạnh Thần Thông dòm ngó, nguy hiểm quả thực quá lớn cho nên y mới dẫn đo không dám chấp nhận.

Giờ đây Lịch Thắng Nam nhắc đến bí kíp võ công, Lịch Phán Quy trầm ngâm một lát rồi nói: “Người đưa cho ta xem thử có loại thần công nào giúp công lực tăng triển trong thời gian ngắn nhất hay không?”

Lịch Thắng Nam bưng hộp ngọc tới, loại ngọc này cũng giống như ngọc làm cây ngọc cung, tuy chỉ là một cái hộp tráp nhỏ nhưng nặng đến gần mười ký, Kim Thế Di rút thanh kiếm vạch hai đường trên hộp ngọc rồi dùng nội lực của bản thân ngưng tụ vào mũi kiếm tách hộp ngọc ra. Kim Thế Di rất kinh ngạc, thầm nhủ: “Nếu không có thanh kiếm này thì chắc không mở ra được. Không biết năm xưa Kiều Bắc Minh đã bỏ vào như thế nào. Nếu mình có thể đem hộp ngọc này về trung thổ sẽ bảo thợ khéo đánh thành một bộ nhuyễn giáp”.

Lịch Phán Quy đọc kỹ quyển bí kíp võ công ấy một lượt, một canh giờ sau thì y vui mừng, nói: “Kiều tổ sư đúng là thiên tài võ học, đọc hết quyển sách này, bao nhiêu điều khó đều được giải quyết!” Lịch Thắng Nam vội vàng hỏi: “Có loại thần công nào có công hiệu trong khoảng thời gian ngắn không?” Lịch Phán Quy nói: “Trong đó có một phương pháp luyện công chính tà hợp nhất, Thế Di chỉ cần luyện ba tháng thì công lực tăng lên gấp hai lên!”

Lịch Thắng Nam cả mừng nói: “Thế là được. Thế Di ca, ngày mai huynh bắt đầu luyện môn công phu này”. Nàng liếc mắt nhìn thì thấy Kim Thế Di tựa như hơi lo ngại, nhưng chàng vẫn thản nhiên nói: “Vì thúc thúc, huynh nhất định sẽ luyện”.

Số là hai trăm năm trước Kiều Bắc Minh là một đại ma đầu chẳng chuyện ác gì không làm, Kim Thế Di thật sự không muốn làm đệ tử cách thế của ông ta, nhưng chàng nghĩ lại, quả thực chẳng còn cách nào cứu Lịch Phán Quy cho nên chỉ đành ngậm bồ đoàn từ quyền, thầm nhủ: “Ngoài cứu Lịch Phán Quy, mình quyết không dùng đến võ công trong bí kíp của Kiều Bắc Minh, dù sao mình cũng không dập đầu trước ông ta”.

Thế rồi Lịch Phán Quy bỏ xương cốt Kiều Bắc Minh vào bao vải, y vẫn còn công lực, song vì phải dùng để kháng độc cho nên không thể vác cây ngọc cung theo, chỉ đành để lại trong hang.

Ra khỏi hang thì thấy bóng mặt trời đỏ như máu, lúc này đã về chiều. Lịch Phán Quy nôn nóng báo tin vui cho mẹ, thế là đi luôn về nhà mà không nghỉ qua đêm, đến nửa đêm thì về tới nơi. Ba người leo lên cây, Lịch Phán Quy chợt thấy trên cây có vết móng tay cào, giật mình thầm nhủ: “Chẳng lẽ Mạnh Thần Thông đã đến đây?”

Ba người tiến vào địa đạo, Kim Thế Di rút kiếm đi trước dẫn đường, Lịch Phán Quy đi ở phía sau cùng, Lịch Thắng Nam cầm đuốc đi ở giữa, họ cẩn thận đi được một lúc thì đến cuối con đường hầm, Kim Thế Di chợt kêu lên: “Là Côn Luân tử nhân?”

Chỉ thấy Côn Luân tử nhân nằm co quắp ở một góc, đầu bị lủng một lỗ, trên người còn cắm nhiều mũi tên, đương nhiên đã toi mạng từ lâu. Lịch Phán Quy nói: “Y đã trúng cơ quan, chắc là chạm tay vào cửa đá nên mới bị nổ ngầm bắn ra, rồi sau đó bị kim mao thoa bóp nát đầu. Không biết Mạnh lão tặc thế nào rồi!”

Trong bốn ma đầu đến từ Tây Tạng, Côn Luân tử nhân là người khá nhất, nay y đã mất mạng, Kim Thế Di cũng thấy tiếc cho y. Cái chết của Côn Luân tử nhân đã sợ, nhưng cả ba người nghĩ Mạnh Thần Thông có lẽ vẫn còn nấp trong động thì càng sợ hơn, Lịch Phán Quy hít một hơi rồi kêu lớn: “Mẹ, mẹ!” trong hang động chỉ có tiếng vọng lại của y, chẳng hề nghe tiếng mẹ y đáp.

Lịch Phán Quy định thần, vội vàng bước tới đẩy cánh cửa, đi khoảng hơn mười bước thì thấy con kim mao thoa cái nằm chết dưới đất, đến nấc cửa thứ hai thì chẳng thấy con kim mao thoa đực! Không hỏi cũng biết kẻ giết chết kim mao thoa chính là Mạnh Thần Thông, Lịch Phán Quy càng lo hơn, thầm nhủ: “Y làm sao có thể chui sâu vào bên trong được? Chẳng lẽ mẹ đã phát động cơ quan địa đạo mà không vẫy được y”.

Y nghĩ chưa dứt thì chợt nghe có làn hương thơm tỏa ra, Kim Thế Di vội vàng nín thở, khẽ nói: “Đây là kê minh ngũ cổ phản hồn hương trên giang hồ!”

Lịch Thắng Nam lấy ra hai viên dược hoàn chia cho Lịch Phán Quy và Kim Thế Di, nói: “Loại mê hương này rất lợi hại, chẳng kém thường như kê minh ngũ cổ phản hồn hương trên giang hồ thường dùng”. Lịch Thắng Nam là thiếu nữ đơn độc, đi lại trên giang hồ, phòng khi bị người ta ám toán cho nên lúc nào cũng mang theo thuốc giải mê hương, đây chính là lúc dùng tới. Nội công của Lịch Phán Quy thâm hậu, y vốn chẳng sợ loại mê hương nào, nhưng vì đã trúng độc cho nên phải dùng thuốc giải. Kim Thế Di cũng không dùng, nhưng nghĩ lại lát nữa phải ác chiến với Mạnh Thần Thông cho nên cũng ngậm trong miệng một viên.

Tuy võ công của Lịch Phán Quy cực cao, nhưng lúc này trong lòng đã rối bời, y vội vàng kêu lên mấy tiếng: “Mẹ!” nhưng chẳng hề có tăm hơi gì. Lịch Thắng Nam nói: “Hình như thúc thúc đã đi sai hướng, sao vẫn chưa đến cửa?” Lịch Phán Quy định thần, cười khổ sở: “Ta đã rối trí, người dẫn đường trước!” may

mà Lịch Thắng Nam biết cơ quan của địa đạo, không lâu sau thì họ đã đến căn thạch thất ở trung ương, Lịch Thắng Nam toát mồ hôi lạnh toàn thân, thầm nhủ: “Thúc thúc đã trúng độc, lúc này lòng dạ lại rối bời, nếu quả thật Mạnh Thần Thông đến đây...”

Nói chưa dứt thì Lịch Phán Quy đã đẩy cánh cửa đá, chợt nghe một tiếng quát: “Đứng lại!” Mạnh Thần Thông quả nhiên ở trong căn thạch thất này!

Chỉ thấy y một tay nắm lưng bà già, đứng ở giữa như hung thần ác sát, bên cạnh là Diệt Pháp hòa thượng, trên mặt y cũng đầy vết thương, lúc này y phát ra tiếng cười lạnh. Té ra Mạnh Thần Thông cũng biết ký môn bát quái, lần này y ra biển cũng mang theo loại mê hương cực kỳ lợi hại, loại mê hương này vốn là của Cơ Hiểu Phong, Cơ Hiểu Phong là đệ nhất thần thủ trong thiên hạ, mê hương của y có thể khiến cho người ta bất tỉnh mười hai canh giờ. Trừ phi đối phương nội công cực kỳ thâm hậu, bách tà không xâm nhập nổi hoặc đã có thuốc giải sẵn thì mới chống cự nổi. Sau khi Mạnh Thần Thông nhận y làm đệ tử, y đã tặng mấy cây mê hương làm lễ vật bái sư, Mạnh Thần Thông vốn chẳng thèm dùng đến mê hương nhưng cũng tiện tay bỏ vào trong túi thuốc.

Mạnh Thần Thông ở chỗ tối, họ ở chỗ sáng. Y biết họ đã ra ngoài tìm bí kíp võ công, thế là lập tức kéo Diệt Pháp và Côn Luân tản nhân vào địa đạo ám toán.

Mạnh Thần Thông vừa vào cửa địa đạo thì đã đốt mê hương, cho đến khi mẹ của Lịch Phán Quy phát hiện có người vào địa đạo, vừa phát động cơ quan thì đã bị bất tỉnh, bởi vậy chỉ có một mình Côn Luân tản nhân bị ám tiễn bắn chết, vết thương trên mặt của Diệt Pháp hòa thượng là bởi kim mao thoa cào. Mạnh Thần Thông và Diệt Pháp hợp lực giết chết hai con kim mao thoa, xông thẳng vào thạch thất, không tốn chút sức thì đã bắt được mẹ của Lịch Phán Quy.

Trong căn thạch thất này là trung khu của cơ quan địa đạo, Mạnh Thần Thông phá hủy toàn bộ cơ quan, sau đó ra ngoài xem xét một lượt, tìm được đường rút lui mới quay trở lại thạch thất đợi bọn Lịch Phán Quy trở về.

Lịch Phán Quy chợt thấy mẹ mình rơi vào tay Mạnh Thần Thông thì vừa kinh vừa giận, Mạnh Thần Thông cười lạnh: “Người dám bước tới một bước, ta sẽ lập tức đánh vỡ tâm tạng của mẹ ngươi!” Lịch Phán Quy trầm giọng quát: “Người muốn thế nào?” Mạnh Thần Thông cười ha hả: “Chẳng thế nào cả, ta đợi ở đây là vì cái gì, chắc ngươi đã biết, chỉ cần ngươi giao bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh ra, ta sẽ không làm khó mẹ ngươi”.

Lịch Phán Quy tái mặt, nói; “Người hãy cho ta nói chuyện với mẹ ta”. Mạnh Thần Thông cười nói: “Mẹ ngươi vẫn còn sống, ngươi yên tâm”. Rồi dứt một viên thuốc giải vào miệng bà già, giải huyết đạo cho bà ta rồi quát: “Muốn sống hãy bảo con của ngươi đưa bí kíp võ công ra!”

Bà già đã hồi phục thần trí, hỏi với giọng run run: “Có thật là con đã lấy được bí kíp võ công của Kiều Bắc Minh hay không?” giọng nói nghe rất mừng rỡ. Lịch Phán Quy không biết nói dối, buột miệng đáp rằng: “May mà cháu rể của chúng ta mang theo bức tranh của Kiều tổ sư. Con đã lấy được bí kíp võ công”. Bà già nói: “Con ơi, cha con đã chết vì nó, con cũng vì nó mà uống phí tuổi thanh xuân, ngàn vạn lần đừng trao bí kíp võ công cho thằng giặc này! Mẹ đã già, chết không có gì đáng tiếc, con phải giữ kỹ bí kíp võ công!” Mạnh Thần Thông cả giận, lập tức điểm huyết đạo của bà già, nói: “Được, mẹ của ngươi muốn chết, ngươi có muốn bà ta chết hay không?”

Hai mẹ con Lịch Phán Quy sống dựa vào nhau, y làm sao có thể mở mắt nhìn mẹ mình bị hại, nhưng không ít người trong gia tộc đã mất mạng vì cuốn bí kíp võ công này!

Mạnh Thần Thông quát: “Ta đếm từ một đến mười, nếu ngươi không chịu, ta với mẹ ngươi sẽ cùng chết với nhau!” y cũng biết giết chết mẹ của Lịch Phán Quy thì mình chạy không thoát, cho nên y cũng hơi sợ.

Lịch Phán Quy tuôn trào nước mắt, lập tức nói: “Không cần đếm, ta đưa cho ngươi!” Mạnh Thần Thông cười ha hả, nói: “Được lắm, ngươi là một tên người rừng nhưng cũng có lòng hiếu thảo, đưa đây!”

Chính là:

Muôn cay ngàn đắng tìm bí kíp, làm sao đành dâng cho kẻ thù?

Muốn biết sau đó thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ

- o O o -